

Titel: Prædiken paa den fjerde Søndag efter Nyt-Aar over Evang. Matth. 8,1-13. holden for Garnisons-Meenigheden i den Herre Zebaoths Kirke til hellig Erindring af den store Tildragelse som den 17de Januarii sidstafvigte var foregaaet paa det Kongelige Slot Christiansborg.

Citation: "Prædiken paa den fjerde Søndag efter Nyt-Aar over Evang. Matth. 8,1-13. holden for Garnisons-Meenigheden i den Herre Zebaoths Kirke til hellig Erindring af den store Tildragelse som den 17de Januarii sidstafvigte var foregaaet paa det Kongelige Slot Christiansborg.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 1*, A.F. Stein, 1772, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_001-shoot-workid2_001_009.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 1

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Prædiken
paa
fjerde Søndag efter Nyt-Aar
over
Evang. Matth. 8, 1 - 1s,

holden for

Garnisons-Meenigheden i den Herre Zebaoths Kirke,

til

en Hellig Erindring

af den store

Tildragelse

som

den 17de Januarii sidstafvigte

var

foregaaet paa det Kongelige Slot Christiansborg.

Af

C. A. Priebst.

Kiøbenhavn.

Trykt hos August Friederich Stein, 1772.

2

3

Bønnen.

Du ævige og over alt ophøvede, Du al Jordens Behærskere! som i

Din ævige Menneske-Kierlighed er barmhjertig, Langmodig, og fuld af Miskundhed mod alle dem, som frygte Dit Navn, og i Hierters hellige Prydelse tilbede for Dit Ansigt; Du er dog og en meget forfærdelig Gud! naar Du i Din fortørnede Retfærdighed holder Dom over de

4

Ugudelige, Dit Huses, Dit Riges-, og Din Kirkes Fiender; saa grave disse sig ned i Helvede, om de tør. Din Haand skal dog hendte dem derfra; de fare op i Himmelen, om de kand, Din Rædsel skal dog nedkaste dem; ja, de skiule sig, enten paa Karmels Bierg, eller paa Havets Bund, Din Retfærdighed skal dog finde dem. Som saa herlig og Majestætisk en Gud, har du Ævige og altid Herlige, ved saa mange Leyligheder

hidindtil, og i sær i disse Dage, forklaret Dig for os, da Du, ligesom fordem i Dit fortrykte og beængstede Israel, opvakte nogle faae blandt os, ved hvilke Du vilde bevise, Dig alleene at være, den store den almægtige og

Over Regent, der baade indsætter stadfæster og afsætter Konger; Du gav, Du Zions Konge! disse faae, af Dig selv opvakte, den din Aand, som gjorde dem ey alleene viise

nok, til at fatte de klogeste Anlægs, men og friemodige, og uforfærdede nok, til sammes Udførelse. Dine, o du vor Hielpere, og Din Salvedes, ja hver redelig Un-

5

dersaats Fiender, bleve her beskiemmede, da Du i Naade antog Dig os, og med Din almagtsfulde Hielp nærmede Dig til os, Du saae- du store Forbarmere! ey alleene, hvor megen Foragt og Forhaanelse, disse Troeløse udøste vver Din Kirke; men og hvor dunkelt et Mørke de søgte at udbreede over Din Salvedes Huus; Du hørte de Retfærdiges Bønner, de Fortrængres Sukke, og de Elendiges Raab, Du kiendte disse Voldsmænds listige Anslage, og som Hierte-Kiendere, vidste Du, endog deres forborgenste Anlæg. Herre! havde Du ikke været med os, og for os, hvor skulde ikke disse Mennesker, ja disse Dievle, levende have opsluget os, Trængsels Vand skulde have gaaet over os, og Elendigheds Bæk skulde have naaet, ey alleene til vore Huse og Boeliger, ey alleene til vore Legemer, men og indtil vore Siele: Lovet være du Evige! at Du ikke gav os til Rov for disse glubende Løvers Tænder, vor Siel er undkommen, som en Fugl af Fuglefængerens Snare, Snaren er sønderreven, og vi er und-

6

komne. Vor Hielp er skeedt i Herrens Navn, som har giort Himmel og Jord;

derfor ofte vi Dig, du Almægtige, vore Læbers og Hierters Ofte; derfor tilbede vi i Aands Bøyelse Dig, du Aandernes Gud, og

vor Fader! Du, som er i

Himmelen, etc.

7

Indgang.

Alle mine Fiender skal blive til skamme og forfærdes saare, de skal vende tilbage, de skal blive til Skamme i et Øyeblik. Saaleedes har en hellig David

i sin Tid tordet udtrykke sig, da han, omringet af mange Fiender, og omgivet af mange Farligheder, fik i sin Siel den glade Forsikring, at Gud selv vilde antage sig ham, og gjøre ham den Biestand, han i saa forlegne Omstændigheder, baade til sin egen, og sit Folkes Frelse, saa

8

Høylig trængte til. Da først torde han ansee alle Farligheder med Foragt, og trodse alle sine Fiender, ja afsige Beskiemmelses Dom over dem, da han havde faaet den Trøst i sin Siel, at han

torde sige: Herren haver hørt min ydmyge Begiering, Herren vil antage min Bøn. (a)

David havde og Fiender, saa fuldkommen en Mand han og var efter Guds eget Hierte, saa høyt ophøyet han og var i sin Kongelige Værdighed, saa stoer en Magt, Herlighed og Anseelse, der og udvortes omringede

ham. Som Første over Israels mange

Tusinde, saa havde han dog mange og stoere Fiender, og det ey alleene blandt Hedningerne, som ikke kiendte Israels Gud, og derfor hadede og plagede hans Folk; men og selv blandt dem, der vare ham de nærmeste, og følgelig burde været ham de troeste; en Achitophel, hans første Cabinets-Minister, fatter de forderveligste Raad imod ham; hans egen Søn Absalon tillaver det haardeste Uveyr over ham. (b)

Ingen Under, at endog Konger selv kand blive tvivtraadige, og forlegne i saadanne Omstændigheder, naar endog

(a) Ps. 6, 10. 11. (b) 2 Sam. 15.

9

de, der æder Brød over deres Bord, opløfter deres Hæl imod dem; da skeer det

let, at selv De, som ellers kaldes de Allernaadigste og Stoermægtigste, maae raabe: Herre! vær mig naadig; thi jeg er skrøbelig (a). Selv de, der ligger paa det sine Bolster, og bedækkes af de sine Tepper, maae klage:

Jeg er træt af Suk, jeg kommer min Seng til at svømme den gandske Nat, jeg giennembløder mit Leye med min Graad. (b) Her kand Thronen og Scepter intet Hiælpe Dem, her kand Sværd og Bue ikke forsvare Dem; her erfarer De, De ere Mennesker, De ere Syndere; der saavel i det Legemlige, som i det Aandelige, trænger uendelig til den Almægtiges Naade-Bistand, uden hvilken, endog den stærkeste bliver til Blaar, og al hans Gierning til en Gnist; den meest Blomstrende bliver, som en Eeg, der fælder sine Blade, og som en Have, der ikke er Vand udi. (c)

Hvor glad en Tanke, hvor friemodighedsfuld en Forestilling; ja, hvor sød og qvægende en Trøst, maae det da ikke være, selv for disse Jordiske Guder, at der er en Over-Gud, hvis Stoel er Him-

(a) Ps. 6, 2. (b) Vers 7. (c) Es. 1, 31.

10

melen, og hvis Fodskammel Jorden er;

endog Deres Hielp, endog Deres Frelse, er alleene i

denne Gud. Derfor siger David: Herren har hørt min ydmyge Begiering, Herren har antaget min Bøn, alle mine Fiender skal blive til Skamme etc. Nu, vil

Han sige, da Herren i Naade og Miskundhed, har vendt sig til sin Salvede, har seet Hans Trængsel, og de Ham af de frække Belials Børn vederfarne Fornærmelser; nu, da den Israels Mægtige selv vil antage sig sin Salvedes og sit Folkes Frelse; nu skal intet være saa høyt, som jo skal fornedres; intet saa Herligt, som jo skal beskjemmes. Hedninger fnyse nu, og Førster raadslaae nu, enten mod Herren selv, eller mod hans Salvede; den, som boer i Himmelen, leer ad dem, Herren bespottet Dem.

(3) Alle mine Fender skal blive til Skamme, og forfærdes saare, de skal vende tilbage, de skal blive til Skamme i et Øyeblik. Ethvert Udtryk, som David her bruger, for at betegne den skammelige Fornedrelse, der nu skulde ramme hans Fiender, kunde, Dyrekøbte! fortjene en besynderlig Betragtning; men da de, samlede, dog i Almindelighed intet indeholder, uden den Vredes

(a) Ps, 2, 4.

11

Dom, Gud altid og i rette Tid fuldfører over

alle Ugudelige, fom sit Navns og sit Riges Fiender, hvilket ved andre Leyligheder saa ofte erindres, og vi desuden haste til den Betragtning, som vores nærværende Andagts Øyemerke fornemmelig bestemmer: saa vil vi samle deres Indhold under den Text, som af vores Dages hellige Evangelio nærmere til vores Opbyggelse skal forklares; nemlig V. 12.

Rigets Børn skal udkastes i det yderste Mørke, der skal være Graad og Tænders Gnidsel.

Hoved-Lærdom:

Den skammelige Fornedrelse, som altid i rette Tid skal vederfares alle Guds og hans Salvedes Fiender, endog i deres største udvortes Ophøyelse.

Hvoraf betragtes:

I. Disse Guds, og hans Salvedes Fiender, af deres største, udvortes Op- høyelse

12

7

Og just denne finder vi af Jesu selv beskrevet i vores Text, naar han kalder det van, troe og ugudelige. Jødiske Folk med det Navn Rigets Børn: Dette Folk havde Gud allereede for saa gamle Tider, værdiget saa besynderlig en Naade, at de af alle Jordens Slægter, vare blevne udvalgte til at nyde, ligesom de høytideligste Naades-Beviisninger af ham, saaledes og den allernærmeste Omgang med

ham; al hans. Naade-Huses og Naade-Riges udvortes Herlighed var den i sær anfortroet, dem tilhørte den sønlige Udkaarelse, med

Pagterne, Lovens Stiftelse, Guds-Dyrkelsen og Forjettelser. (a) Intet Folk holdte Gud sig saa nær til, som til dem; Israels Huus var den Herre Zebaoths Viingard, og Judæ Mænd vare hans Lysters Plantelser, det vidner deres egen Prophete (b). De kunde paa den besynderligste Maade roese sig af, efter det Prophetiske Udtryk,

(c)

daglig at see Kongen i sin Deylighed, naar De nemlig i de anordnede Ofringer, i Forbilleder, Spaadomme og Forjettelser sage afbildet Messiam, Christum, den store Ærens Konge, om hvilken Gud talte igiennem Davids Mund, naar han siger (d)

(a) Rom. 9, 4. (b) Es. 5, 2.

(c) Es. 33, 17. (d) Ps. 2, 6

13

Jeg har salve min Konge over Zion, mit

hellige Bierg; De vare da følgelig vist nok, det Jesus her udtrykkelig kalder Dem: Rigets Børn. Det er, ikke i Almindelighed alleene Rigets Undersaattere, som alleene den almindelige Regierings Love vare bekiendtgjorte, og som alleene nød Deel i den almindelige Tilsyns og Forsyns Underholdning og Beskiermelse; men De vare Rigets Børn, De skulle efter Guds Naade-Anlæg, paa en besynderlig Maade være de Ypperste, de Nærmeste hos og om Kongen, det er, Messias. Jeg vil give Salighed i Zion, og Israel min Herlighed, siger Herren (a). Herren

hver i Zion, staaer der hos (b) Ja, allerede i Mosis Tid, kunde denne Herlighed nævnes som noget, der i sær tilhørte Jacobs Børn; hvilket er saa stort et Folk, som Gud

holder sig nær til, som Herren, vor Gud,

saa tidt vi kalde paa ham. (c)

Skulde nu ikke alt dette, Dyrekiøbte! samlet, viise den allerstørste udvortes Anseelse

og Herlighed, som dette Folk, frem for alle Jordens Slægter, var ophøyet til? Vi forestille os for Exempel: At et Lands mægtige Regent, gjør det samme blant sit Riges Un-

(a) Es. 46, 10. (b) Joel 3, 26. (c) Deut. 4, 7.

14

der saattere, som Gud fordum gjorde blandt Verdens Slægter; det er, han afsondre een, eller faae flere, der skal være hans nærmeste,

Dem anfortroer Han Sine vigtigste Anliggender, Dem anbefaler Han, at haandhæve og beskieme Sit Riges Ære; Adgangen til Hans Throne, skal, den derfor altid staae aaben? og med den best grundede Rettighed, skal De altid torde love sig Hans mægtige Understøttelse, til at vove endog de dristigste Foretagender? Hvor stoer og betydelig bliver ikke derved disses Øphøvelse over Landets øvrige

Undersaattere i Almindelighed? den Taabelige tilbeder Dem med en Fortryllelse, den Fornuftige anseer Dem med en stille Forundring; men alleene den Christelige, som af Religionen heudter den rigtigste Underviisning om Deres sande Betydenhed, veed altid best at bestemme Deres sande Værdie. Imidlertid bliver De dog, som saadanne Landets udvortes ypperligste, og saa meget mere ophøjede over andre, eftersom De til Regentens Person har en friere Adgang end andre, og af Hans Bevaagenhed altid tør love sig en kraftigere Understøttelse

frem for andre.

Saa var, Dyrekiøbtes fordum, i Forhold til Jordens øvrige Slægter, det Israel efter Kjødet, som Jesus og derfor i vores

15

Text med en besynderlig Eftertryk kalder Rigets Børn; men saa stoer Deres Ophøvelse var, saa stoer var desværre og Deres Ugudelighed. Hvor ofte maatte Gud ikke klage:

Jeg haver opdraget Børn, og ophøyet dem, men de have gjort Overtrædelse mod mig (a). De forlode Herren, De opirrede den Hellige i Israel, De vigede tilbage, og med stormende Misgierninger, som fordervelige Børn, fortørnede De modtvillig Deres Fædres Gud; Deres Herlighed og Prydelse, Deres Vælde og Anseelse betragtede De ingenlunde, som Noget, Dem var anbetret, og De til Guds Herligheds Udbreedelse og Verdens lyksalighed burde anvende, men langt meere tog De i Deres kiødelige Hierters egensindige Stolthed deraf Anledning, til at rive sig løs fra Gud, ophøye sig over ham, og med de ugudeligste laster at fortørne ham; De ringe agtede Hans Kundskab, foragtede Hans Udvarsler, forkastede Hans lov, spottede Hans

Trudslers, forhaanede, forfulgte og ihjelsloge Hans Prophet, Deres Tunge og Deres Idræt var imod Herren, til at forbitte hans Herligheds Øyne. Derfor klager Deres egen Prophet over Dem. (b)

(a) Es 1, 20. (b) Es. 3, 8.

16

See! saa syndigt et Folk, saa vanartige Børn, oversaae Gud dog meget længe med i sin skaanende Langmodighed, og taalte meget længe deres Gienstridighedsfulde Fornærmelser; men de hastede til deres egen Ulykke, deres Ondskab voxte, deres Stridighed blev modigere, og deres Ord stærkere imod den Almægtige. Tiden nærmede sig, den Zions

Konge kom, som saa længe var spaaed om, han kom, skiøndt ikke egentlig for at dømme Verden, saa dog for, Deels i egen Person at erindre dette syndige Folk om det Regningskab, her forestoed, og om den svære Dom, en længer fremturende Gienstridighed, nødvendig vilde Paaføre dem, Deels og til sin Majestets-Herligheds

Aabenbarelse, og sin Æres Haand-Hævelse,

i rette Tid virkelig at udføre denne

Dom; nu hedte det: Rigets Børn skal udkastes.

Handler ikke, Dyrekiøbte! et Lands Mægtige Regent, endog i sin allerbilligste Retfærdighed, ligesaa; og bør Han vel handle anderleedes? Lad Ham for Exempel finde, enten blande sine Undersaattere i Almindelighed, saadanne, som foragte Hans Befalninger, trodse Hans Trudslers, og spotte Hans Majestets Ære, hvad skal Han dømme, uden Spot, Skiændsel og Ødelæggelse, at ve-

17

derfares dem; eller, Han finder nogen blandt Sine nærmeste, det er, blandt dem, som i den besynderligste Forstand, og fremfor andre, ere

Rigets Børn, Thronen nærmere, Han

finder nogen blandt dem, som, skiøndt han regner sig udvortes til Rigets Børn, saa vil han dog ey erkiende Ham for Regent i Riget, men langt meere trodsig stræber at rive Ham Sceptret

as Haanden, og Kronen af Hovedet;

Han finder nogen, som dristig vanhelliger og misbruger Hans Konge-Navn til de skadeligste og Landsfordærveligste Anlægs Understøttelse, eller, Han finder endelig nogen, der med en Ugudelig Absalon, bruger de listigste og underfundigste Rænker, for, til sin Befæstelse mod Ham, som Regent, at forstærke sig med et Anhang af ligesaa onde, skadelige, og Landsfordærvelige Mennesker; Hvad skal da den Retfærdige Regent her tænke? Hvad skal han dømme? skal Han maaskee lade Alting gaae, som disse arrige Skalke vil, til Sit Kongelige Huuses Fornærmelse, og Sine retskafne Under saatteres uretfærdigste Fortrykkelse? Ach Ney! Her bør Regenten sige, som Gud selv: Jeg

vil ingen Anden give min Ære (a); Her

bør Han uden nogen Skaansel, fornedre disse Sit

(a) Es 48, 11.

18

Huuses, Sin Æres, og Sit Riges Fiender;

Han bør efter Guds eget Exempel, give

dem Stank før vellugtende Urter, et løst Baand for et Bælte, en ombunden Sæk for et bredt Baand, og Forkrænkelse i Dejligheds Stæd (a); Al deres forhen til Hans Æres Forklejnelse egenmægtig bestemte, og iførte Prydelse, bør Han forvandle til den Allernedrigste, og Allerforagteligste Beskiemmelse; det er, som Jesus udtrykker sig i vores Text: disse, og alle saadanne Rigets Børn, skal udkastes i det yderste Mørke, hvor der er Graad, og Tænders Gnidsel: og dette

er, hvad vi fremdeles lovede at betragte, nemlig:

II. Guds og Hans Salvedes Fiender i deres skammeligste Fornedrelse.

Derom heder det i vor Text: de skal Udkastes i det yderste Mørke, hvor der er Graad, og Tænders Gnidsel; det van.

troe Jodiske Folk, vare de, her først, og nærmest, blev sigted paa; disse skulde nu snart holde op

(a) Es. 3. 24.

19

at være, hvad de hidindtil havde været, nemlig Rigets Børn; al deres Herlighed skulde

gandske afklædes dem, havde de ikke villet erkiende Jesum for den Zions Konge, Han var, saa skulde Han nu ikke heller vilde erkiende dem længer, at høre til Sit Riges Børns; nu skulde de blive uden Tempel, uden ypperste Præst, uden Urim og Thummim; deres Fæster og Høytider, deres Renselser og Ofringer, skulde nu snart tabe al deres sande Værdighed, ja blive, som en Skygge nden Regent, uden Konge, ja uden noget fast egendoms Land, eller Stæd, skulde de nu snart, som Ustadige og Landflygtige, vanke omkring fra

Land til Land, fra Huus til Huus.

Ingenlunde skulde de, stille, rolige,

og uden at gjøre Modstand, modtage og underkaste sig, denne saa skammelige Fornedrelse, som de endog strax ved første Øyekast kunde see at skulde være en Begyndelse til saa mange, saa store, Baade nærværende, og tilkommende, Trængsler; Ach Nej! de skulde vist nok sætte sig til Væрге, foreene alle Kræfter, og anvende alt, baade List og Magt, for at undgaae saa voldsom en Afsættelse, saa strækkende en Udkastelse; hvilket og Historien om Jerusalems Belejring, og Ødelæggelse, vidt-

20

løftig nok viser, at de gjorde; men, det skulde alt intet hielpe dem, intet frelse dem; med Magt og med stormende Haand skulde de uddrives; ja med den koldeste Foragt skulde alle deres Raad og Anstalter tilintetgjøres, som en Agar forud med sin spottende Ismael, uddrives af Abrahams Huus (a), saa skulde og disse uddrives, ja udkastes, Kongens Vrede skulde forfølge dem, Jesu hevnende Retfærdighed skulde adspæde dem, et Stæd skulde modtage dem, hvor ikke den mindste Trefning af deres forrige Herlighed skulde findes, ikke den mindste Draabe af de gamle Glædeskilder skulde smages, ja ikke det ringeste, af den saa længe misbrugte Prudelse, skulde meere nydes; de Elfenbeens Senge, de

Silke-Gardiner, de bløde Klæder, de prægtige Værelser, skulde alt forvandles til den fæleste Ødhed, til den skræksomste Mørkhed; havde de hidindtil misbrugt de glade og behagelige Tider, med alt det dem forundte, baade Naades og Lykkes Lys, til Synder og Laster, de ureeneste Mørkheds Gierninger, saa skulde nu og gandske, og i et Øyeblik, baande Naadens og Lykkens Lys udslukkes for dem; de skulde udkastes i det yderste

(a) Gen, 21, 10.

21

Mørke, hvor der skulde være Graad, og Tænders Gnidsel.

Ach, Dyrekiøbte! hvilke Arrestanter nyelig Guds eget Folk, Rigets Børn, det er, de allerstørste og rareste Lykkes Børns og nu saa hastig, saa gandske, ej alleene nedkastede fra al deres Herlighed og Anseelse; men og Udkastede i det yderste Mørke, for at være underkastede de meest forhaanelsesfulde Trængsler, de meest skrækkende Domme; hvilke Arrestanter! nyelig gik de frie ind og ud i Kongens Huus, det er, besøgte, naar de vilde, Herrens Tempel, som var i Jerusalem, midt iblandt dem; Nyelig kunde de sige. til Jesum selv, den Ærens Konge: Vi æde

og drikke for dig, og du lærer paa vore

Gader; nyelig tænkte de paa intet andet, end et nyt Riges Oprettelse, hvor alting samlet skulde sigte til deres Ophøyelse over andre, og til deres Fordeel frem for andre; Herre!

vil du paa denne Dag oprette Israel

Riget (a) ? sammenlignet med (b); nu derimod saa dybt nedkastede, ja saa langt udkastede, at neppe den allermindste Lykke-Straale meere naer til dem.

(a) act. 1, 6. (b) Luc. 24. 21. Matth. 20. 21.

22

Dyrekøbte! hvad leeder vel vore Tanker i Dag til en Betragtning, af denne Indhold i nemlig til at forestille den skammelige Fornedrelse, som altid i rette Tid skal vederfare alle Guds og Hans Salvedes Fien-Der, endog midt i deres allerstørste Ophøyelse; skeer saadant maaskee alleene derfor, at vi vil vise, Hvorleedes Gud i Almindelighed holder Dom over ugudelige Syndere, som sit Ords, sin Naades, og sit Riges Fiender? Vist nok bør den kraftigste Overbevisning derom aldrig svækkes, eller tilintetgjøres, i vore Hjerter; den Ugudelige Syndere regne sig her i Naadens Tid saameget han vil, til Guds Riges Børn, uden Omvendelse og Troe, uden Hellighed og Lydighed, skal han gaae evig forloren, ikke see Guds Ansigt, om ikke før, saa dog i Døden, skal hans. Lygte gandske udslukkes, og

han selv tage Ende med Forskrækkelse, han skal nemlig udcastes i det yderste Mørke, hvor der skal være Graad og Tænders

Gnidsel! Men skulde jeg tvile paa, at jo meget mange Udtrykke i vores Betragtning allerede har leedet manges Tanker ibladt os hen til den store, den underlige, og i al Tidsminde merkværdige Tildragelse, som i disse Dage er foregaaet hos os.

23

Hvor ere nu, Dyrekøbte! de ophøiede

og herlige, de Riges Børn, der nyelig skinnede som Stjerner af den første Størrelse i Kongens Huus, og af hvis Glands endog Kongen selv syntes snart at ville komme til, enten at laane alt sit Lys, om de ellers vilde have tilladt Ham at lyse længer iblant os, eller og at see sit Lys gandske at fordunkles, ja maaskee udslukkes? Hvor ere nu de Mægtige, for hvilke, endog Thronen selv, nyelig syntes at bæve? de Vældige, de Stærke, som i deres forblindede, og overdrevne, Stolthed ikke undsaae sig ved at foragte, endog Majestæters ja, hvor ere nu de Myndige, som i deres kiodelige Tillid til egen Viisdom, egne Kræfter, smigrede sig med, maaskee inden den korteste Tid, at lægge Alt til

deres Fødders Fodskammel? du skal nedfare al Helvede, til Hulens Sider! hvo dig seer, skal stirre paa dig, og sige: mon denne være den Mand, som kom Følket

24

til at bæve, og Landets Indbyggere til at skielve? du skal bortkastes fra dine Fædres Grav, som en vederstyggelig Qvist, thi de Ondes Sæd skal ikke nævnes evindeligt ! Din Høyhed skal nedkastes i Helvede, der skal strøes Orme under dig, og Maddikker skal bedække dig Det var Dommen, antegnet (a): Gud fordem afsagde over hiin Moedige, som af ingen timelig Ære vilde mættes, førend han kunde opstige til Himmelen, sætte sin Throne over Guds Stjerner, fare op over de tykke Skyer, og være deu Høyeste lig

En Dom næsten af samme Indhold har vi seet, Gud i disse Dage har udført iblandt os; Listige Voldsmænd, Fiender af Guds og Kongens Huus, blodtørstige Mænd, som under Skin af at forbedre Staten, befordre

(a) Es. 13, 14.

25

det Almindelige Vel, og befæste Landets Lyksalighed, dog alleene spillede deres, ligesaa egennyttige, som Landsfordærlige Rolle; og med et Anhang af nogle ligesindede Brødre intet andet søgte, end at foragte Guds Huus, fordunkle Kongens Huus, ja udi breede Forvirrelse, og Bedrøvelse til hver retsindig Borgers Huus; Vi har oplevet den Dag, da vi har seet disse Troeløse at gjøre det første Skridt til deres skammelige Fornedrelse, og hvo vil tvivle paa? de jo fremdeles vil komme til at høste, hvad de har saaed ; de ere allerede, som raadne Greene afskaarne, og som en stinkende Suurdej udfejede, udcastede af Kongens Huus, ere de allerede bortkastede til saadanne Stæder, og indsluttede i saadanne Forvaringer, som allerede daglig kand give dem en skrækkende Forestilling om det foretagende.

26

Lovet være Du evige, velsignet være Dit store Navn, Du alleene Tilbedelseværdige Herre! Hvad havde vi vel fortient af Dig, og hvor skulde vi have tordet love os saa Mægtig en Hielp, saa herlig en Frelse: fra Dig? vore Synder saa mange! vor Ulydighed saa megen! vore Afvigelser saa store! hvad skulde de vel have kundet udvirke hos os, uden den haardeste straffende Hiemsøgelse fra Din fornærmede og fartørnede Retfærdighed? Men, Du al Godheds Gud! som foruden de uendelige Velsignelser, Hvormed Du i Din Søn

Christo, den Zions Konge, har besøgt, og velsignet os, ogsaa har lyksaliggjort os med en

Konge-Slæggt af det Oldenborgske Huus, under hvis milde, og naadige Regimente, Din Kirke hidindtil har blomstret blandt os! Miskundhed og Retfærdighed, Fred og Barmhertighed, har ligesom haft hiemme hos os; Du har, O alle Barmhertig-

27

ders Gud! endnu ikke villet lade Dig uden Vidnesbyrd for os; Vi erkiende Din Miskundhed, tilbede Din Viisdom, og ophøye Din evige Trofasthed, at Du saa mægtig har villet antage Dig os, og til vor Frelse,, og Glæde, udføre Dine Æres Domme iblandt os: Til Dig, Du vor store Hitlpere! nærme vi os, i sær paa denne vor Glædes Dag, med vore

ydmgye Bønner, og Taksigelser; Lad,

Herre! Dine Øyne være henvendte til os, Dine Ørne, og Dit Hierte være aabent for os! Lav Din Salvede, vor Allernaadigste Arve-Konge og Herre, Kong Christian

den 7de, altid være velsignet for Dig, befæst Hans Throne imod Alle, baade hemmelige og aabenbare Voldsmænd! Lad Hans dyrebare Person, altid være indsluttet i Din Almagtsfulde Beskiermelse, og Hans Siel altid styres under Din kraftige Naades Varetægt; Giv Ham, i fær i disse vanskelige Tider, reedelige, og troe, Mænd omkring Sig, som

28

ingen større Ære ønsker, og intet andet Maal, seer hen til, end at udbrede Din og Din Salvedes Ære; Din Varetægt hvile til evigvarende-Velsignelse over det gandske Høy-kongelige Huus; Herre! Lad den Slægt blandt alle Jordens Konger altid være dyrebaraget for Dine Øyne! Lad den Konge-Stamme. Din Høyre Haand for forlang Tid siden har plantet, og hidindtil med saa utallige Velsignelser, har vandet, og frugt bargiort til saa megen Roeligheds, og Lyksaligheds Udbreedelse blandt os; Lad den, Du Evige! aldrig af nogen Stormvind omkastes; ja Din Trofasthed tillade ikke engang, at noget Vildsviin, nogen Tid enten afgnaver dens Bark, eller paa nogen Maade beskader den; den samme Din høyre Haand, som Du nyelig har udrakt til at frelse Din Salvede vor Konge, og det gandske Kongelige Huus, fra de groveste og dristigste Avindsmænd, ja det gandske Land fra de haardeste og uretfærdigste Fortrykkelser, den samme

29

Din Høyre Haand blive og altid fremdeeles udrakt, til at adspreede og beskiemme alle, baade

Kongens og Landets Fiender; Endelig giv, Du evige Forbarmere ! at vi aldrig glemme den Din Herligheds Aabenbarelse, Du, med den saa underlig vederfarne Hielp og Frelse, har værdiget os; Lad dens Erindring altid fylde, ligesom vore Hierter med Din Lydighed, saaleedes, og vore Munde med Din Lov! saa

skal den 17de Januarii aldrig gaae os af Minde, og Din Naades-Hielp aldrig gaae i Glemme. Herre Zebaoth! vær og fremdeeles med os, Jacobs Gud! vær altid vores Ophøyelse!

Amen.

30

31

32